

Takt 1

Løgn

Benedicte vågner langsomt og strækker sig med små hvin. Hun svinger benene ud over kanten og træder lige ned i et brugt kondom. Skviss siger kondomet. Addr siger Benedicte, men smiler og tænker på Nito.

Hun hopper ud på toilettet med det klare bevis på nattens vilde timer. Toilettet er hjælpsomt og sluger beviset. Hun vasker sig og så begynder hendes hjerne at fungere. Hvor er Nito? Hun løber ind til telefonen og der ligger en besked.

"Kan vi mødes på Rådhuspladsen kl. 12, kys Nito"

Klokken er nu lidt over 10 og spontan panik sætter ind. Der er en milliard ting der skal nås. Benedicte kaster et blik i spejlet men fortryder. Det mørkebrune hår sidder i en kage over det ene øre. Makeuppen er tværet ud og ned på kinderne og får den lysere næse til at virke større end den er. Kun munden og øjnene deltager ikke i elendigheden. Munden er drejet i et smil og de grønne øjne stråler. De triste øjne fra de sidste mange måneder stråler?

Hm, tænker hun og danser videre.

Men lidt efter er der igen problemer. Hun går i bad og glemmer sin badehætte. Håret bliver vådt og hvordan kan det nå at tørre i tide? Hun smører sig hurtigt ind i sæbe og gyser når berøringen kalder på billeder og sansninger fra natten. Uh, tænker hun. Hun bliver færdig i badet og tørrer sig. Da hun når

til benene mærker hun pludseligt Nitos hænder kærtegne hen des glatte lægge og kysse hendes fødder. Små, med korte lige tær. Heldigvis fik jeg lakeret negle, tænker Benedicte og holder en hånd ved siden af foden. Samme røde nuance.

- Du har Gudindeben, sagde Nito i nat.

Han kunne vist også godt lide min bagdel, tænker Benedicte.

Det er tidlig sommer og vejret er ufatteligt smukt ude, men Benedicte har for travlt indenfor. Tørre håret eller lade det hænge? Hun beslutter sig til at lufte det på vejen og så slå det sammen med et spænde når hun kommer til Rådhuspladsen. Så opdager hun en bum på undersiden af det venstre bryst og det tager hende mindst et kvarter at behandle og skjule den. Og nu skal det snart gå stærkt. Hun har kun én kjole der passer til i dag og hun trækker den ud af skabet. En kort løsthængende bomulds - kjole i beige nuancer, der står godt til hendes glatte brune hud. I et anfald af letsindighed trækker hun i en G-streng. Den strammer lidt men alt for kærligheden. Hun stikker fødderne i sine nye høje sandaler og spænder de røde remme. Hun tillader sig derefter et grundigt blik i det store spejl i entreen og nyder hvad hun ser. Hun ser fantastisk ud.

Så af sted. Hun når lige en bus. Det går ikke så stærkt i de sandaler. Hun sidder og puster og begynder at tænke på Nito. Født og opvokset i Peru med en indiansk far og en mor der kom fra Hellerup. Sidste aften grinede de over Nitos danske sprog. Det lyder så gammeldags med alle stavelser udtalt. Sådan som dronningen taler, tænker Benedicte og smiler. Og så dukker Nitos skikkelse op. Han er omkring 175 cm tænker hun meningsløst og ser på ansigtet. Øjnene er naivblå i et indianeransigt med høje kindben og kroget næse. Synet af de brede læber får Benedicte til at spidse munden ubevidst og give en kysselyd, der høres utroligt godt i bussen. Flere passagerer vender sig og Benedicte ser ud af vinduet.

Men heldigvis er det jo kun et par stoppesteder. Hun hopper af

på Rådhuspladsen. Hele hendes væsen er allerede på udkig efter Nito. Men da hun lander på fliserne er hun ved at snuble. De er høje, tænker Benedicte, står stille et øjeblik og begynder så at gå som en voksen kvinde. Hun når halvvejs rundt om pladsen, da uret slår 12. Hvor kan han være? Hendes blik søger mellem de mange mennesker og hun fortsætter.

Ingen Nito.

25 minutter over 12 har hun været pladsen rundt tre gange og sætter sig udendørs ved terminalen og bestiller en kop kaffe. 10 min over 1 har hun drukket 2 kopper. Hun sveder en smule og skal tisse. Hun skal virkelig tisse. Ikke bare snart, men nu. Men hun tør ikke gå endnu. Hun er ked af det og har det dårligt.

Nito kommer styrtende og ser straks hvad der er galt. Han tager hende ved armen og leder hende hen til en restaurant. Han følger hende helt hen til døren som om han kendte vejen. Og hun skynder sig ind på toilettet. Åhh. Der er køligt i kælderen og hun begynder at føle sig bedre tilpas. Nito kom, tænker hun glad, men synes at han i hvert fald må have en god forklaring. Hun reparerer foran spejlet med læbestift og to pust deo.

Nito venter glad udenfor. De brune arme svulmer og den hvide T-shirt bulner, mens han kaster sin posetaske ud til siden. Han går straks hen til Benedicte, der ikke får sagt et ord. Han kysser hende og hun mærker hans stærke fingre på sin krop. Hun gyser og smelter og prøver at skubbe ham væk. Det lykkes ikke i begyndelsen. Men til sidst ser Nito alvorligt på hende.

- Jeg beklager forsinkelsen min kære. Uopsættelige forehaver - der. Kan du tilgive mig?

Nitos blå øjne og nu det charmerende smil får Benedicte til at nikke. Hun ser væk fra det stærke blik og ned på en plet på den hvide T-shirt.

- Du ser henrivende ud, Benedicte, siger Nito. - Du er en pragtfuld kvinde. Det gør mig overordentlig stolt at være din ledsager. Skal vi spadserer ned til Vandkunsten?

Benedicte nyder alt og bliver jublende overstadig. Hun tager et stort skridt fremad og får igen at vide, at hun har høje sandaler på. Hun vakler og Nito griber hende. De griner og han kysser hende længe. Det er næsten for meget så hun trækker ham ned ad Vestervoldgade og spørger hvad det er for en plet på T-shirten. Hun peger.

Nito ser hurtigt ned og smiler efter at have undersøgt den.

- Åh, det skyldes en klodset person der løb ind i mig. Faktisk var jeg ved at vælte om på jorden. Jeg antager det er van illeis.

Nito sukker højt og de smiler varmt til hinanden. Nito lægger sin arm om Benedicte og alt er godt. Hun soler sig ubemærket i Nitos beundrende blikke når han lader øjnene glide op og ned af hendes krop. Som om de siger: Du er dejlig. Du er min. Jeg må have dig.

Benedicte får lyst til at kysse Nito på skulderen men ser så et rødt tværemærke på armet af Nitos T-shirt.

- Hov, hvad er det sagde hun og peger. Nito trækker i armet for bedre at kunne se. Hans ansigt lyser op.

- Det må stamme fra det sammenstød, jeg omtalte tidligere.

- Var det en kvinde, spørger Benedicte.

- Det var en .. Nito ser på hende.. Jeg mener betegnelsen er en transvestit?

- En mand i dametøj, siger Benedicte. - Spændende. Talte du med ham?

Nito ser op for at passe på trafikken i krydset. Han løfter en hånd mod linie 2, der venligt holder tilbage. De når Løngangsstræde og drejer ned.

Benedicte har ikke glemt emnet.

- Talte du med den der transvestit?

- Vi vekslede et par bemærkninger. Mere var det ikke.

Nito lader sine hænder glide på hende igen og Benedicte glemmer alt om transvestitten. Han brummer og hun spinder af varme og tilfredshed.

Nito sætter hende ned ved et bord i so len.

Han bestiller to glas hvidvin. Servitricen vender tilbage med to perlende kolde glas og en regning. Nito roder i sin taske og finder sin tegnebog. Han betaler og lægger tegnebogen væk. På bordet mellem de to glas ligger en seddel med et rødt mærke og navnet Dorte og et telefonnummer.

En svag uro breder sig i Benedictes krop. Det ser mærkeligt ud. Hun ser spørgende på Nito, der efter den første overraskelse nu sidder og ryster på hovedet.

- Formodentligt er det transvestitten, der har efterladt det.

- I din tegnebog?

- Ja, siger Nito og slår ud med hænderne. - Han er udpræget ulykkelig. Hans elskede kan tilsyneladende ikke acceptere hans afvigende tilbøjelighed.

Nito ser på hende med glade øjne og dykker ned i sin taske. Benedictes uro er allerede ved at forsvinde da hun får et nyt chok.

- Jeg har tilladt mig at købe en digtsamling til dig.

Nito trækker en bog op af tasken. På det ene hjørne hænger en sort BH. Der bliver stille ved bordet. Så begynder Nito at grine. Han griner glad og overstadigt.

- Åh, den mand.

- Er det transvestittens, spørger Benedicte og Nito nikker.

- Der må være godt med fyld i, siger Benedicte og løfter Bh'en.

- Hvad mener du?

Nito er forvirret.

- Jeg mener det er D-skåle. Hun vejer dem i hænderne.

Nito er nu så forlegen at Benedicte ikke nænner at plage ham mere.

- Lad os skåle på os i stedet, siger hun smilende og Nito griber taknemmeligt sit glas.

Men hun kan ikke helt forlade sagen.

- Måske skulle du se efter om han har lagt andre ting i din

taske?

- Det kan udmærket vente, siger Nito, men Benedicte insisterer så han begynder at rode. Med en skrabende lyd falder et rundt fladt hylster ud af tasken og triller hen til Benedicte. Hun bøjer sig og tager det op. Uden at åbne låget ved hun hvad det er.

Et pessar.

Benedicte ser på Nito.

- Han har antageligt stjålet det fra sin kone for at undgå intimitet, siger Nito og roder forsigtigt men særdeles grundigt igennem sin taske. Der er ikke flere mærkværdige heder og Nito tager en slurk vin. Benedicte har fulgt hans bevægelser og nærmest holdt vejret.

- Nu kan jeg måske vende tilbage til dig min elskede.

Nito rækker digtsamlingen til Benedicte og bøjer sig frem og løsner hendes læber med et kys.

Der går hul på Benedictes luftballon og hun trækker vejret frit og ubesværet. Nitos hænder er på vej op af hendes ben og hun stopper dem blidt.

Hun læser titlen højt: "Græb og andre trolde" Nito griber for - tvivlet bogen.

- Undskyld min elskede. Endnu en fejltagelse, siger Nito og smider bogen i tasken. Han leder forgæves og spreder så arme og ben med et beklagende smil.

- Bortkommet.

Benedicte kan ikke lade være med at smile og de drikker ud.

- Må jeg invitere dig på en overraskelse, spørger Nito på det helt rigtige tidspunkt.

- Er den glædelig, spørger Benedicte og prøver at få det til at lyde sjovt.

- Det håber jeg i allerhøjeste grad, siger Nito med alvorligt eftertryk. - Men vi bliver nødt til at gå et lille stykke. Er det i orden med dig?

Benedicte prøver at bevæge sine tæer i de stramme sandaler og

tænker at de ville have godt af at gå lidt. Hun rejser sig og vakler da hun for tyvende gang indser at hun er på høje hæle. Nito rækker en arm ud og retter hende op med et minimum af anstrengelse. Han hænger sin taske på den ene skulder og trækker Benedicte ind til den anden.

De går langsomt ned ad Magstræde.

Benedictes hoved summer. Fyldt med tanker, følelser, fornemmelser. Alle sanser er skærpede. Hun er frydefuldt opmærksom på at følges med Nito og med små mellemrum må hun se på hans ansigt og smile. Ofte bruger Nito anledningen til at give hende et kys eller et klem.

- ER DU EN HEST, skriger en person to meter fra dem.

Benedicte klamrer sig til Nito, der prøver at slippe af med sin taske.

- ER DU EN RYTTER.

Skikkelsen er standset. En halvtredsårig hjemløs mand.

- eller er du en sadde!

Stemmen daler og i det beskidte ansigt stråler to mørkeblå øjne af mistænksomhed og noget der ligner utålmodighed.

- Hvad vil du, siger Benedicte.

- Jeg stiller spørgsmål, men ønsker ingen svar.

Manden vifter med sine arme, men hans ben står fast.

- Hvad vil du med spørgsmål uden svar, siger Nito og smiler.

- Hvad vil du med et liv uden sandhed. Manden smiler indsmigrende tilbage.

Benedicte mærker gennem sin arm hvordan Nito stivner og bliver stille. Hun trykker sig mod Nitos krop for at holde hans vrede tilbage. Hun ved at Nito kan knuse den hjemløse på et par sekunder.

Nito kysser hende beroligende og gør sig fri af hendes omfavnelser. Manden står urokkeligt monteret på gaden med hænderne i lommen. Han ser på Benedicte og ryster på hovedet. Som om han fravælger en mulighed.

- Hvis min elskede tillader det vil jeg gerne invitere dig på et måltid på en restaurant her i nabolaget, siger Nito til den hjemløse og vender sig om mod hende med et spørgende udtryk i ansigtet. Benedicte overraskes fuldstændigt og må bare nikke. Nito vender sig mod den hjemløse, der glør vredt tilbage. Men han ser noget i Nitos øjne og hans vrede og mistænksomhed forvandles til noget, Benedicte tolker som beundring. Den hjemløse giver et næsten umærkeligt nik med hovedet.

De begynder at gå.

Undervejs får Nito sagt undskyld til Benedicte og bedt om tilgivelse for at have udsat hendes overraskelse. Og igen lykkes det Nito at give hende krop en hyldest med sine diskrete hænder. Benedicte føler sig nu godt tilpas og lettere sulten da de sætter sig ved et bord på et mad sted nær Nikolaj.

- Hvad må jeg byde på, spørger Nito og ser på Benedicte ved siden af sig.

- Må jeg få en Dry Martini?

- Naturligvis min elskede. Nito smiler så dejligt at Benedictes hjerte smelter ud i hendes krop som brændende.. som brændende.. som tusind dråber af smeltet guld.

Nito ser på den hjemløse.

- Jeg hedder Verner.

- Hvad kunne du tænke dig Verner?

- Jeg tager det samme som hende..

Verner griner.

- .. og dig.

- Gerne. For øvrigt hedder jeg Nito og min elskede hedder Benedicte.

Nito vender sig mod den lydløse tjener.

- Må vi bede om to Dry Martini og to Elefantøl.

Ølnavnet udløser et glimt i Verners øjne.

- Hvorfor har du ikke noget hjem Verner?

Benedicte mærker vinen i sine kinder og derefter Nitos hånd

på sit lår med en kærlig hilsen.
- Byen er mit hjem. Et hjem med mange værelser.
Nito nikker.
- Hvor mange soveværelser har du, spørger Benedicte og smiler pludseligt til Verner.
- Et til hver kæreste. Han klør sig i panden. - Er det tyve?
Nito nikker. Verner smiler.
- Værsgo.
Tjeneren placerer øllerne hos Nito og Verner og de to Dry Martinis hos Verner og Benedicte.
Nito rækker ham et par sedler.
- Det passer..
- .. så siger jeg mange tak, Hr.
Verner tørrer øl af overskægget og brummer lavmædt.
- Hvad siger du?
- Ved I hvordan en passion kan dø? Nu taler Verner klart og tydeligt.
Pause. Benedicte rynker sine bryn.
- Den kan dø af sandhed.
Ny pause til Verner begynder at fortælle.
- Jeg mødte en Guddommelig tøs. En mild kvinde med store øjne og en krop som en statue ovre på museet. Han pegede i retning af Thorvaldsen. - Hun talte ikke så meget, men om natten var hun glødende. Hendes hud skinnede og hendes bryster..
Verners ansigt er uroligt og han tørrer sig over panden. Benedicte lister sig til at nippe af sin drink.
- Jeg elskede den pige så højt. Hun var perfekt. Fuldstændigt som en drøm med symmetri i alle kurver. Vi levede sammen en hel vinter og jeg var lykkelig. Vi elskede hver morgen og som foråret kom blev det lysere og lysere. En morgen i maj lå vi som sædvanligt og kædede bagefter. Jeg lod min finger glide fra bryst til bryst og uden varsel blev min lykke tilintetgjort. Hun så ned på min finger og sagde med åh så let stemme:

- Har du lagt mærke til, hvordan det ene bryst er større end det andet?

Verner suger på sin elefant.

- Sådan er det for de fleste kvinder, siger Benedicte lidt stødt.

De to mænd sidder helt stille. Verner ser op. Hans øjne er fulde af tårer.

- Det er netop Verners tragedie, siger Nito og ser indtrængen de på Benedicte.

- Det forstår jeg ikke, siger Benedicte kort.

- Jeg kan kun blive lykkelig med det perfekte. Verner snøfter med snablen.

- Så må du vist til at lyve for dig selv, siger Benedicte. - Det andet er noget pjat.

Hun slår med håret.

Verner sætter sit glas meget forsigtigt og stirrer på Benedicte. Nito nikker langsomt.

- Du ser så klart. Det er svaret. Nu kan jeg se det!

Verner rejser sig og vakler, men genvinder balancen i en ny og mere oprejst figur. Han bukker næsten perfekt mod Benedicte og Nito.

- Måske *var* de lige store, siger han og går.

Der er stille et øjeblik.

- Hvad var det, spørger Benedicte forvirret.

- Du ændrede hans liv.

Benedicte ryster på hovedet.

- Jeg aner ikke hvordan.

- Det ved I aldrig.

Men Nito skynder sig at gribe hendes hånd inden den når hans kind og Benedicte overgiver sig til et langt og stimulerende kys, der ender med at Benedicte simpelthen skal på toilettet.

- Jeg glæder mig til overraskelsen, siger hun og går med enorm koncentration catwalk hen mod Damer skiltet. Endelig synker hun om på brættet og gisper. De åndssvage sko, hvorfor tog jeg

ikke de flade? Hun griner lidt. Det ved du godt min ven. Hun snor en finger om den tynde trussekant. Det må godt være snart, tænker hun. Hun går igen perfekt tilbage og sætter sig ved bordet. Nito har set på hende hele vejen og hans smil er stort.

- Åh, min elskede. Du ser pragtfuld ud. Jeg har tilladt mig at bestille. Jeg håber det er i orden.

Benedicte måtte lige tale med sig selv et øjeblik. Mad? Er jeg sulten? Et buldrende ja fra navle til hage afgør sagen.

- Bare du har bestilt nok.

Nito smiler. Samtidigt dukker tjeneren op med en forret af syltet forel med ingefærriis. De begynder at nyde.

De to rene spor i retten snor sig og forsøger hele tiden at løbe fra hinanden. For så at tiltrækkes igen i sekunder af sjæl den og dyb forening. De samler ydmygt de sidste rester på gafflen, synker og sukker dybt. Nito tager med et fast greb om Benedicte ene lår og om nakken med den anden. Han drejer hende mod sig og kysser først blidt så mere bestemt og Benedicte ryster.

De når lige at slippe inden tjeneren kommer med vagtelbryster i gurkemeje/nellikesovs. Bønnepuré.

De udveksler sultne, lystige ja saftige blikke for hver gang tungen forkæles med en bid. De lægger samtidigt kniven og spiser nu kun med gaffel. De fri hænder vandrer under bordet. De stønner. De synker og hoster. De griner og de stønner igen. Brysterne, sovsen og pureen forsvinder og de er meget røde i hovedet, da tjeneren spørger.

- Is?

- Det vil være en passende afrunding af et godt måltid, siger Nito og forsøger at tørre sine hænder i en serviet. Han ansigt er fortrukket og han bøjer sig forover for at skjule det.

- Og sodavand, får Benedicte hvæset med sin fornuft.

Tjeneren har desserten på bordet inden de har rettet deres tøj og som med en tanke løfter de det friske jordbær fra hver portion og lader den andens læber fange frugten. Deres øjne er

låst og deres hænder ryster.

- Du er så smuk, siger Nito og Benedicte er lykkelig og glad. Det bliver for meget og hun må se ned. Is. Hun spiser grådigt og lytter efter Nitos latter. Men heldigvis kommer den ikke.

Bagefter sidder de og drikker sodavand og Benedicte kommer i tanke om noget.

- Hvad med min overraskelse, siger hun og putter sin skulder ind til Nitos store overarm.

Nito klemmer hende og kysser hende på håret.

- I den sidste uge har vi tilbragt meget tid hos dig. Må det derfor være min tur nu?

Benedicte gyser og bobler.

- Hvad har du tænkt dig, spørger hun.

- Må jeg invitere dig på et ophold på d' Angleterres bedste suite?

- I nat?

Benedicte sætter sig op.

- Jamen, jeg har jo hverken..

Nito afbryder.

- Der er alt på værelse t.

- Jamen, jeg mangler både..

- Der er alt på værelset.

- Rene trusser?

Benedicte smiler.

- Der er alt på værelset.

Benedicte overlader det til Nito. Hun bestemmer sig for bare at nyde uden at tænke. Hun sanser knap at Nito betaler og fører hende ud på gaden og ned mod Kgs. Nytorv. Den lyse sol blænder og fra en violin længere fremme kommer klagende rytmiske toner yndefuldt svævende. Benedic te går i en klokke af guld - kun bevidst om sin Nito ved siden af. De står for rødt ved Magasin. Langs det andet fortov kører en pige på cykel. Hendes bryster svulmer i den beskedne top og hendes shorts er udspændt over bagdelen. Hendes lange lyse hår svinger i luften.

Hun ser over mod Nito og Benedicte. Hun løfter den ene hånd og råber noget Benedicte hører som:

- ..morgen, Toni.

Så er hun forsvundet.

Benedicte griber fat i Nito igen.

- Hvem var det? Kender du hende?

- Jeg har aldrig set hende før. Hun må forveksle mig med en anden. Det sker desværre tit.

I det samme dytter en bil og en kvinde vinker og råber ud af vinduet.

- Jeg elsker dig, Benito.

Benedicte står stille. Lam. Nito ser på hende med sine op-
rigtige øjne.

- Se hvor tit der hænder. Det må du virkelig undskylde. Måske
ligner jeg et såkaldt idol.

Nitos ansigt udstråler bekymring og alvor og Benedicte kan
ikke lade være med at smile.

De fortsætter efter beroligende kys og endnu en fræk om-
favelse. Benedicte lever i sin guldklokke. Tiden er væk og livet
er en tilstand af glæde. Selv de gamle tanker om frygt er borte.
Hun mærker sine fødder bevæge sig ubesværet på de høje san-
daler. Hele hendes krop fungerer i perfekt sammenspil og
balance og igen er hun lige ved at falde, da Nito slipper hende
og vender sig om.

30 meter bagude kommer en kvinde løbende med en turkis
plastikpose og kobberødt hår ud til siderne. Hun råber og
vinker, mens hun løber og folk går til side i respekt.

Hun råber igen.

- Vent for helvede. Roberto. Vent...

Nito tager Benedicte om skuldrene og beder hende indtræn-
gende om at gå videre.

- Jeg bliver desværre nødt til at tale med den kvinde. Jeg
forklarer bagefter. Vær sød at gøre det for mig.

Benedicte er totalt forvirret og nikker mens Nito drejer hende og skubber blidt. Hun går nu alene ned mod Kgs. Nytorv. Hun er halvberuset og sandalerne er blevet uvillige modstandere. Blæren melder sig igen og hun aner ikke hvad der skal ske. Hun får en meget væmmelig fornemmelse i maven der langsomt begynder at bevæge sig opad. Hun tvinger sig til at vende sig om og kigge tilbage.

Benedicte ser kvinden stå og fægte med armene. Den turkise plastik pose drøner rundt som en ballon i storm. Hun taler højt og skingert og peger lige hen på Benedicte.

Nito bøjer sig ned ind mod hende og langsomt bliver kvinden rolig og stille. Til sidst visker han noget i hendes øre. Hun nikker og begynder at gå den anden vej. Benedicte trækker sig ind til muren og bøjer hovedet.

- Åh, der er du.

Nito tager fast om hende, men hun kan ikke lade være med at stivne lidt. Naturligvis opdager Nito straks hendes tilstand og begynder med sin blideste stemme at forklare om et projekt med nogle drenge fra Vesterbro der mangler faderfigurer. I begyndelsen taler Nito næsten modvilligt, men efterhånden som hans engagement bliver tændt viser der sig en idealistisk begejstring og brændende vilje til at hjælpe de drenge.

Allerede ved de første sætninger er Benedicte suget ind og hun fascineres igen af Nitos ord. Umærkeligt har de nærmet sig hotellets indgang.

- Nå, jeg bliver vist ivrig. Vi kan tale mere om det senere.

- Jamen, hvem var hun.

Benedicte *må* spørge.

- Hun er lærer for to af drengene. Vi har samarbejdet om foretagendet. Af forskellige grunde blev jeg nødt til at trække min deltagelse tilbage, hvilket hun havde svært ved at acceptere. Nu fik jeg opklaret et par misforståelser.

Nito smiler og løfter ansigtet i solen.

- Det var heldigt jeg fik talt med hende. Det har plaget min samvittighed.

Han ryster på hovedet og ser på Benedicte.

- Men nu gælder det os. Skal vi gå ind?

Nito byder Benedicte sin arm og de træder ind i hotellet. Indenfor styrer de direkte mod toiletterne og Benedicte siger Åh, Nito og skynder sig ind. Da hun er færdig har Nito ordnet alt med receptionen.

Suiten er vidunderlig, men hun når ikke at se nærmere efter inden Nito har grebet, kysset og lagt hende på den store seng for at indlede en aften med kærlighed. Hun gisper, knuger lårene sammen og mærker stærke hænder på sin krop.

Benedicte overgiver sig. Stønner, hulker, skriger. Lader sig føre mod himle af lyst. Spænder og slapper. Vrider og stivner. Igen. Igen. Igen. Til sidst den barmhjertige søvn.

Solen vætter ind da Benedicte vågner. Hun ligger lidt og nyder følelsen i kroppen og lader billederne fra i aftes forme sig og blive skarpe. Hun vender sig mod Nito men sengen er tom. På hovedpuden ligger en lille gaveæske og et brev.

Med det samme er Benedicte klar over alvoren. Hun sætter sig op og læser:

Elskede Benedicte!

Mens jeg sidder her og betragter dig i sengen, sovende trygt i harmoni med din krop, er det næsten umuligt for mig at gennemføre mit forehavende - Åh min Benedicte.

Men jeg har været munk i syv år i et kloster i bjergene, inden jeg tog et år for at møde det jordiske liv. Det år har nu fundet sin afslutning og klostret venter mig.

Det vil være med mindet om dig at jeg trækker mig tilbage til bøn. Du har vist mig verdslighedens værdier som ingen anden kvinde kunne have gjort. Jeg kan sige Benedicte, at jeg elsker

dig. Du er en fantastisk kvinde. Smuk og uendelig værdig. Klog med en engels sjæl. Du fortjener at blive elsket for evigt.

Men jeg er mere munk end mand og kan derfor kun sige farvel på denne måde.

I kærlighed Nito.

Benedicte mærker tårer i øjnene. Nito er rejst og kommer ikke tilbage. Hun tørrer kinderne med dynen og tager gaveæsken. Hun åbner den og får igen tårer i øjnene.

På sort velour ligger et rødt hjerte indfattet i guld.

Sollyset blinker i det glatte røde og Benedicte går ud på toilettet for at tisse. På gulvet står en taske som hun åbner. Nyt og dejligt tøj fra yderst til inderst. Og et par smukke flade sandaler. Benedicte bliver glad men tænker så igen på savnet. Hun bader. Hun tager nyt tøj på og går ned for at fange en bus. Nito er i tankerne. Hvad skete der? På gaden er solen skarp og himlen skærende blå og Benedicte finder 2'ers stoppe sted.

Ud af ruden i bussen ser hun pludseligt en mand der fuldstændig ligner Nito. Men manden står og kysser en kraftig kvinde med langt lyst hår, så Benedicte sætter sig tilbage i sædet og sukker.

Hun ser igen Nito for sig og mærker ikke et lille smil, der langsomt kryber frem i mundvigen.